

Вовк і ягня

Іван Крилов

У сильного безсилий винен завсігди:
Цих прикладів в історії ми досить знаєм.
Та ми історій не складаєм,
А в байці можем це розповісти.
У спеку до струмка зайшло Ягня напитись;
І треба ж тут біді лучитись,
Що поблизу тих місць голодний Вовк
бродив.
Ягнятко бачить він і хоче поживитись,
Та він цьому надать законних прав хотів,
І каже: «Як, нахабо, смієш ти мутити
Потік цей прохолодний мій,
Напій
Піском бруднити?
За це бо, далєбі,
Зірву я голову тобі!» —
«Якщо пресвітлий Вовк дозволить,
Насмілюсь вам сказать, що воду в ручаю
Від Світлості я нижче кроків на сто п'ю;
І гніватися він даремно зволить:
Адже мутить пиття ніяк не можу я» —
«Так це брехня моя?
Негіднику! звідкіль таке нахабство в світі?
Пригадую, як ти в позаторішнім літі
Зі мною надто грубий був:
Цього я, друже мій, ще не забув!» —
«Та згляньсь, нема мені ще й року зроду», —

Відмовило Ягня. — «То, певно, був твій брат». —
«Не маю я братів». — «То, може, кум, чи сват,
Чи інший хтось такий із вашого ж бо роду.
Самі ви, ваші пси і ваші пастухи
Мене б хотіли збути,
І шкодите мені ви всі по змозі всюди:
Та розквітаюсь я за ваші всі гріхи!» —
«Ах, чим же винен я?» — «Мовчи,
гоноровисте!
Чи час тут розбирати провини всі, щеня?
Ти винне тим уже, що хочу я, бач, їсти».
Сказав — і в темний ліс Вовк поволік Ягня.

Переклад з російської Миколи Терещенка